

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X.**, narozená dne X.
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2025, č. j.: CPR-28555-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2025, č. j.: CPR-28555-2/ČJ-2025-930310-V230, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 18. 7. 2025, č. j.: KRPA-227534-16/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní

vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku; dále bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobkynino vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že zde má zázemí, přátele a realizuje osobní, kulturní i společenské vazby, napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a v rozporu s ust. § 174a z.p.c. Zákon porušila poprvé, vyjádřila lítost a zavázala se, že vycestuje do domovského státu. Nepříznivá osobní a finanční situace oslabuje intenzitu posuzované protiprávnosti. Jednalo se o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života a je možné vůči ní působit mírnějším a výchovnějším způsobem než správním vyhoštěním na dobu jednoho roku, je mladá, nápravy lze dosáhnout i mírnějším opatřením zákazu pobytu v délce šesti měsíců.
3. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se v napadeném rozhodnutí podrobně věnovala otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Délka správního vyhoštění byla stanovena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 7. 2025 byla provedena pobytová kontrola, během níž byla zjištěna absence pracovního a pobytového oprávnění (úřední záznam ze dne 17. 7. 2025, č. j.: KRPA-227534-2/ČJ-2025-000022).
6. Dne 18. 7. 2025 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-227534-11/ČJ-2025-000022).
7. V rámci výslechu ze dne 18. 7. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-227534-12/ČJ-2025-000022-SV, žalobkyně mj. uvedla, že dne 11. 5. 2024 přicestovala do X. a následně do ČR za účelem zaměstnání a je si vědoma svého neoprávněného pobytu; ve vlasti X. V ČR nemá žádný majetek, pojištění ani registrovanou adresu. Nemá zde žádné vazby, příbuzné, nesdílí domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU. Vlast je pro ni bezpečnou zemí, má možnost tam bydlet v domě, X. Je zdravá. Žádná překážka jí nebrání ve vycestování do domovského státu.
8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 18. 7. 2025, č. j.: KRPA-227534-16/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.
9. Následně se žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odvolala. Důvody odvolání se shodují s žalobními námitkami.

10. Dne 30. 9. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 174a odst. 2 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobkyně přicestovala na území schengenského prostoru do X. dne 11. 5. 2024 na základě X. a dále pokračovala do ČR a byla oprávněna zde setrvat do dne 19. 5. 2024. Od 20. 5. 2024 do pobytové kontroly provedené dne 17. 7. 2025 se na území nacházela neoprávněně.
16. Za situace, kdy jsou splněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...)* Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).
17. Žalobkyně namítla, že správní vyhoštění v délce 1 roku je nepřiměřeně přísné a v rozporu s § 174a z.p.c. Stejnou námitku uplatnila již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná konstatovala délku neoprávněného pobytu na území, porušení

oznamovací povinnosti podle § 93 z.p.c., absenci zdravotního pojištění, pobyt v rozporu s účelem víza a absenci vazeb. Žalobkyně v ČR nesdílí domácnost s občanem EU. Žalovaná dále uvedla, že skutečnost, že žalobkyně poprvé jednala protiprávně, sama o sobě nestačí k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyně si byla vědoma neoprávněného pobytu v délce blížící se 14 měsícům. Nebyla-li by provedena bytová kontrola, podle žalované by žalobkyně v neoprávněném pobytu pokračovala. Prvostupňový orgán zohlednil spolupráci v řízení jako polehčující okolnost. Neoprávněný pobyt (jeho délka) a vědomé porušení povinností představovaly přitěžující okolnosti. Délka správního vyhoštění byla uložena v dolní pětině zákonem stanovené maximální doby 5 let. Žalovaná dodala, že správní vyhoštění není sankcí, nýbrž preventivním opatřením. Odůvodnění délky vyhoštění bylo po všech stránkách dostatečné.

18. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud odkazuje na právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, kde je uvedeno: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.“* V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, NSS dodal: *„Břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“*
19. Prvostupňový orgán i žalovaná se zabývaly všemi relevantními okolnostmi, které žalobkyně sdělila při výslechu. Neopomenuly se vypořádat s žádnou skutečností, která by byla významná pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalobkynina nepříznivá osobní a finanční situace nemůže být omluvitelným důvodem pro neoprávněný pobyt. Zároveň není pravdou, že žalobkyně porušila zákon poprvé, protože podle svého tvrzení na území pracuje, pochází však ze třetí země a nezajistila si příslušné povolení, proto zde vykonávala nelegální práci. Její věk není nikterak specifický, aby k němu mělo být přihlédnuto jako k polehčující okolnosti. Přijaté opatření v podobě správního vyhoštění není nepřiměřené.
20. Soudu je z úřední činnosti známo, že v případech podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. je v nadpoloviční většině případů ukládáno správní vyhoštění v délce 1 roku (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2025, č. j.: 21 A 30/2025-23, bod 29). Zpravidla se jedná o případy neoprávněného pobytu v rámci dnů až měsíců. Je rovněž nutné zdůraznit, že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní pětině zákonem stanovené maximální doby 5 let. Délka uloženého opatření tudíž nepředstavuje vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití.
21. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. listopadu 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce